

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 24-05-32987 ברמן נ' הוצאת עתון הארץ בע"מ

לפני כבוד השופט רועי שחר

התובע: רוברט ברמן

נגד

הנתבעת: הוצאת עתון הארץ בע"מ

פסק דין

התובע הגיש נגד הנתבעת (המוציאה לאור של עיתון הארץ) תביעת לשון הרע ועתר לסעד כספי בסך 50,000 ₪. בכתב הגנה טענה הנתבעת, בין היתר, כי דין התביעה להידחות על הסף, שכן בין הצדדים הסכם בכתב ולפיו ויתר התובע על זכות התביעה נגדה כנגד פרסום תגובתו בעיתון הארץ (סעיפים 18-1 לכתב ההגנה).

מצאתי להקדים ולדון בטענה הנ"ל, טרם תידון התביעה לגופה שכן, קבלת הטענה עשויה להוביל לסילוק התביעה על הסף.

רקע:

1. התובע הוא עיתונאי עצמאי העובד בשירותם של כלי תקשורת זרים שונים ובעיסוקים נוספים (סעיף 2 לתצהיר התובע).

2. ביום 26.1.2024 הצטרף התובע לסיור ברצועת עזה שערך דובר צה"ל (סעיף 3 לתצהיר התובע). התובע הצטרף לעיתונאי אמריקאי בשם מארק פטנקין, שלימים יפרסם כתבה בעיתון USA Today המבוססת על הסיור הנ"ל (נספח ב' לכתב התביעה; הכתבה הנ"ל אינה נושאת תאריך).

מכתבי הטענות עולה כי ערב הסיור הנ"ל קיבלו התובע ומר פטנקין אישור מדובר צה"ל להשתתף בו.

3. ביום 15.2.2024 התפרסם בעיתון הארץ ראיון בין ניר גונטאז' לבין המרואייין, סא"ל ריצ'רד הכט. כותרתו של הריאיון: "על הקו. למה אתה עושה סלקציה בהכנסת כתבים זרים לעזה? אני עושה את השיקולים המקצועיים שלי". על הקו עם ריצ'רד הכט" (נספח ג' לכתב התביעה).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 24-05-32987 ברמן נ' הוצאת עתון הארץ בע"מ

בראיון זה נאמרו ונכתבו דברים על התובע הן מצד מר גונטז' הן מצד מר הכט. התובע - רואה בחלק מהדברים שנאמרו ופורסמו כפרסום שגוי המהווה לשון הרע כלפיו, בין היתר, בכך שהוא מוצג ככתב של העיתון USA Today, מיוחס לו שקר כלפי דובר צה"ל ומיוחסת לו אוריינטציה רוסית (סעיף 15 לתצהיר התובע).

4. בימים 22-28.2.2024, לאחר פרסום הריאיון הנ"ל (בעיתון המודפס והדיגיטלי), התנהלה חלופת תכתובות עניפה בין התובע לבין גב' עפרה אדלמן מהנתבעת. חלופת תכתובות זו לווונטית להכרעה במחלוקת, ואפרט את רובה להלן:

א. ראשיתה של התכתובת בדוא"ל מפורט ששלח התובע ביום 22.2.2024 בשעה 16:42 (שכותרתו "Lawsuit or Letter") ובו נכתב, בין היתר, כדלקמן:

"You can choose if you want to settle this on court of law and cost Haaretz money or do the right thing and end this amicably".

(חלק מנספח ה' לכתב התביעה; כפי הנראה לדוא"ל צורף מכתב שלא אותר בכתבי הטענות).

ב. ביום 22.2.2024 בשעה 16:47 כתבה נציגת הנתבעת, גב' אדלמן לתובע בדוא"ל. היא השיבה את פניו ריקם ואפשרה לו להוסיף תגובה תמציתית ועניינית מטעמו בנוגע לעובדות שתוסף לכתבה באתר (חלק מנספח ה' לכתב התביעה);

ג. בדוא"ל נוסף ששלחה גב' אדלמן ביום 22.2.2024 בשעה 18:14 היא כתבה שלא ניתן יהא לפרסם את המכתב בנוסח ששלח התובע (עמוד 38 לכתב ההגנה);

ד. בדוא"ל נוסף ששלח התובע לגב' אדלמן ביום 22.2.2024 בשעה 19:46 כתב, בין היתר, שהוא יעבוד שוב על מכתבו (עמוד 38 לכתב ההגנה);

ה. ביום 25.2.2024 בשעה 14:28 שלחה גב' אדלמן לתובע נוסח מקוצר של תגובה לעיונו (עמודים 43-42 לכתב ההגנה);

ו. ביום 25.2.2024 השיב התובע לגב' אדלמן בשעה 15:25 תשובה שלוונה " This version is what I fill comfortable with" (עמוד 42 לכתב ההגנה);

ז. ביום 26.2.2024 בשעה 13:07 שלחה גב' אדלמן נוסח נוסף ושאלה את התובע מה דעתו על נוסח זה (עמוד 41 לכתב ההגנה);

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 24-05-32987 ברמן נ' הוצאת עתון הארץ בע"מ

ח. ביום 28.2.2024 בשעה 8:06 שלח התובע דוא"ל המתחיל במלים: "I thought of a compromise...." (עמוד 52 לכתב ההגנה).

ט. ביום 28.2.2024 שלחה גב' אדלמן דוא"ל לתובע בשעה 15:08 שמתחיל במלים "היי רובי, הנה הנוסח האחרון ששוחחנו עליו לאישורך...." (עמוד 23 לכתב ההגנה);

י. באותו יום בשעה 15:28 כתב התובע לגב' אדלמן: "Not happy but I approve" (עמוד 22 לכתב ההגנה);

יא. באותו יום בשעה 15:48 כתבה גב' אדלמן לתובע דוא"ל נוסף. בשל חשיבותו אביא אותו בנוסחו המלא:

"אוקיי. אז אנא אשר בבקשה במייל חוזר, שפרסום המכתב שלהלן במדור מכתבים למערכת במוסף הארץ ימוצו כל טענותיך נגד ניר גונטז', עיתון הארץ וכל מי מטעמו, בנוגע לטור של ניר גונטז' שעסק בענייניך.

"תגובה למדור 'על הקו' מ-15.2

במדורו 'על הקו' מ-15.2 העלה ניר גונטז' טענות שונות בעניין אישור כניסתי לרצועת עזה בידי דובר צה"ל. למען הסר ספק, נכנסתי לעזה כעוזר עיתונאי (fixer) עם עיתונאי שכותב לעתים ב-USA Today. הוא פנה לדובר צה"ל לקבל היתרי כניסה עבור שנינו מטעם. בניגוד לטענה של גונטז', אינני עובד בעבור ממשלת רוסיה. אני עיתונאי עצמאי שמספק שירותי ל-Russia (RT) Today, Sky News ועוד. הצעתי את צילומי בעזה לכמה רשתות ולבסוף רוסיה קנתה אותם. למרות טענת גונטז' שיש לי 'אוריינטציה רוסית', כל מי שצפה בתכנים שאני מספק ל-RT יודע שאני מביא לצופה הרוסי את נקודת המבט הישראלית.

רובי ברמן, תל-אביב" (עמוד 22 לכתב ההגנה).

יב. באותו יום בשעה 16:04 כתב התובע בדוא"ל לגב' אדלמן: "print it and I wont sue" (עמוד 21 לכתב ההגנה).

5. ביום 1.3.2024 פורסם הנוסח שאישר התובע כתגובה מטעם התובע במדור "מכתבים למערכת", במוסף הארץ, בעמוד 4, תחת הכותרת "אני לא עובד עבור רוסיה" (נספח 1 לכתב ההגנה); ביום 28.2.2024 פורסם הנוסח באפליקציה של הנתבעת (הפרסום בחלקו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 24-05-32987 ברמן נ' הוצאת עתון הארץ בע"מ

- צורף בעמוד 16 לכתב ההגנה, בצירוף לינק. לטענת הנתבעת ניתן להתרשם בלינק מהפרסום המלא ללא 'מודעות קופצות' המסתירות חלקים מההדפסה).
6. בהמשך חודש מרץ 2024 פנה התובע עוד מספר פעמים לגב' אדמן (עמודים 56-59 לכתב ההגנה).
7. ביום 2.4.2024 שלח ב"כ התובע מכתב התראה לנתבעת וטען כי היא נמנעה מתיקון או הבהרה של הטור (נספח ו' לכתב התביעה; הכוונה היא לכתבה/ראיות נושא המחלוקת). מכתב זה אינו מזכיר את המשא ומתן וההבנות בין הצדדים.
8. ביום 15.5.2024 הוגשה התביעה דנן בה עותר התובע לפיצוי כספי של 50,000 ₪. ביום 22.7.2024 הוגש כתב ההגנה בו טענה הנתבעת, בין היתר, כי יש לדחות את התביעה על הסף נוכח הסכם הוויתור שבין הצדדים.
9. ביום 11.11.2024 התקיים לפני דיון.

בראשיתו נערך ניסיון להגיע להבנות ומשזה לא צלח, הורתי לב"כ הצדדים לטעון אך ורק בנושא הסכם הוויתור הנטען (ראו תקנה 76 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 הקובעת כי "בית המשפט רשאי בכל עת להורות על הפרדת הדיון ולדון תחילה בחלק מהמחלוקות, העילות או הסעדים, לצורך ייעול ההליך וככל שיראה לנכון").

טענות הצדדים:

10. בתמצית טען ב"כ התובע כי גם אם יש הסכם - הוא הופר, וכי התובע התכוון שהתגובה תפורסם בצמוד לכתבה, וקורא סביר אינו יכול לדפדף כדי למצוא את התגובה, והגיוני שהתובע לא יסכים לכך. ב"כ התובע הסביר כי התובע חושש שאנשים נחשפים בכתבה לדברים שאינם נכונים.
- לעניין אי צירוף התכתובת מיום 28.2.2024 לכתב התביעה, הסביר ב"כ התובע כי מדובר בטעות בתום לב.
11. בתמצית טען ב"כ הנתבעת כי גם במכתב ההתראה ששלח ב"כ התובע לא נאמר דבר על ההסכמה; במענה לטענה כי גם אם יש הסכם הוא הופר - השיב שאין זכר במכתב ההתראה ובכתב התביעה לטענה זו; כי לפי דיני החוזים, אם צד מפר חוזה, הצד הנפגע חייב לפנות במכתב, וחוזים אינם מתבטלים מעצמם; כי בין הצדדים התנהל משא ומתן ארוך שהחל ביוזמת התובע; כי גב' אדמן ביקשה אישור מהתובע שאין לו יותר תביעות והכל מתועד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 24-05-32987 ברמן נ' הוצאת עתון הארץ בע"מ

בכתב; כי אי הזכרת ההסכם מהווה חוסר תום לב מצד התובע. ב"כ הנתבעת עתר להוצאות לדוגמה וטען התובע הגיש את התביעה לאחר שקיבל את מבוקשו מהנתבעת.

דיון והכרעה:

הסכמי פשרה, פשרות ומקצת ממאפייניהם בראי ההלכה:

12. פשרות בין צדדים - לפני או אחרי הגשת תביעה - הן חלק בלתי נפרד מהתנהלות משפטיות ועסקית. על מוסד הפשרה נכתב כי ברע"א 7817/99 אבנר איגוד לביטוח נפגעי רכב בע"מ נ' קופ"ח מכבי, פ"ד נו(3) 49 (2003; להלן - "עניין אבנר"):

"למוסד הפשרה נודעת חשיבות רבה הן לצדדים לסכסוך, הן למערכת המשפטית, הן לציבור בכללותו. תכונה מרכזית בהסכמי פשרה החשובה לענייננו הינה סופיות הדיון באופן המבטא את מימוש ציפיותיהם הלגיטימיות של הצדדים" (כל ההדגשות בציטוטים הוספו).

עוד בעניין אבנר עמד בית המשפט על אלמנט הסופיות בהסכם פשרה וחשיבותו:

"נטילת אלמנט הסופיות מהסכם פשרה באופן המותיר פתח להתדיינות משפטיות עתידיות פוגעת בוודאות המשפטית, נוטלת את התמריץ העיקרי לעריכתם של הסכמים אלה, ובאופן כללי - מעקרת את המניע מאחורי סיומם של סכסוכים מחוץ לכותלי בית-המשפט".

מאפיין נוסף בפשרה הוא ויתורים הדדיים של הצדדים, כפי שהסביר בית המשפט העליון בעניין אבנר, שציטט מע"א 2495/95 בן לולו נ' אטראש (1997):

"הפשרה הוגדרה בפסיקת בית-משפט זה כ'הסכם ליישוב סכסוך בין שני צדדים בתנאים אותם הצדדים רואים כהוגנים, אשר נעשה מתוך מודעות לאי וודאות עובדתית או משפטית, ואשר יש בו ויתורים הדדיים של כל אחד מן הצדדים על חלק מטענותיהם'".

מאפיין נוסף בפשרה הוא נטילת סיכונים מסוימים על-ידי הצדדים, כפי שהוסבר בע"א 2444/90 ארואסטי נ' קאשי, פ"ד מח (2) 513 (1994):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 24-05-32987 ברמן נ' הוצאת עתון הארץ בע"מ

"בהסכמי פשרות הצדדים נוטלים על עצמם את הסיכון בדבר מצב משפטי. לשום צד אין ודאות שאם יזכה בדין, ואפילו יזכה, שמא הזמן וההוצאות אינם כדאים לו, ולפיכך הוא מתפשר".

ועוד נכתב בעניין אבנר בהקשר להסכם הפשרה :

"משנכרת הסכם הפשרה וקוים, והניזוק קיבל לידי את הפיצוי שהוסכם עליו, מוצו זכויות הצדדים בין שסכום הפשרה היה גבוה מהנזק בפועל ובין שהיה נמוך ממנו (ד' פרידמן, נ' כהן חוזים (כרך ב), בעמ' - 737 736). בית-המשפט לא ייאות לפתוח את ההסכם לתביעה מחודשת מצדו של הניזוק אלא במקרים נדירים".

וכן :

"כאשר ניזוק חותם על הסכם פשרה עם המזיק, הוא מוותר על זכותו (accord) ויתור שהוא מקבל בעבורו תמורה (satisfaction) המספקת אותו. משהתפשרו הצדדים חוסל הסכסוך".

האם לפני הסכם פשרה/ויתור?

13. כמפורט בהרחבה לעיל, בין הצדדים התנהל משא ומתן ממושך על נוסח תגובת התובע. התובע יזם את חילופי הדוא"ל בינו לבין הנתבעת ואף כותרת אחת מהודעות הדוא"ל הראשונות היא : Lawsuit or Letter. בנוסף, כבר בתחילת התכתובת התובע הציג לנציגת הנתבעת את האפשרויות : יישב את המחלוקת בבית המשפט או לעשות את הדבר הנכון.

מכאן יש ללמוד שכאשר החל המשא ומתן בין הצדדים עמדה על הפרק האפשרות שתוגש תביעה אם לא יפורסם מכתב התובע. בהמשך, נערכה חלופת דוא"ל עניפה בין הצדדים (שמרביתה הובאה לעיל), וממנה עולה כי התובע וגב' אדלמן אף שוחחו טלפונית.

14. לא יכולה להיות מחלוקת כי התכתובת בין הצדדים ושיחות התובע ונציגת הנתבעת נפרסו על פני 6 ימים ובסופו של דבר המשא ומתן הסתיים בנוסח מסוים ומוסכם, תוך שגם הובהר והוסכם היכן תפורסם התגובה ("במדור מכתבים למערכת במוסף הארץ"). התובע מצידו הודיע בכתב לנציגת הנתבעת : "print it and I wont' sue".

15. משפטית בין התובע לנציגת הנתבעת השתכלל הסכם מחייב העונה על כל דרישות הדין : הצעה וקיבול ; גמירות דעת ומסוימות :

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 24-05-32987 ברמן נ' הוצאת עתון הארץ בע"מ

- א. הצעה (מצד הנתבעת) - בנוסח הדוא"ל מיום 28.2.2024, שעה 15:48 (עמודים 21-22 לכתב ההגנה).
- ב. קיבול (מצד התובע) - בדוא"ל מיום 28.2.2024, שעה 16:04 (עמוד 21 לכתב ההגנה) בנוסח החד משמעי: "print it and I wont' sue".
- ג. גמירות דעת (מצד שני הצדדים) - שבאה לידי ביטוי בניסוח הבנות בכתב, לאחר משא ומתן ממושך בין שני אנשים העוסקים בתחום העיתונות.
- ד. מסוימות (מצד שני הצדדים) - שבאה לידי ביטוי ב: (1) טקסט מפורש שכולו צוטט בדוא"ל מיום 28.2.2024, שעה 15:48; (2) מיקום הפרסום - "במדור המכתבים למערכת במוסף הארץ"; (3) מיצוי טענות התובע כלפי הנתבעת, מר גונטז' וכל מי מטעם הנתבעת.
16. לבסוף, הנתבעת פרסמה את שנדרש ממנה לפי ההסכם ובכך ביצעה את חלקה.
17. בנסיבות אלו מסקנתי הברורה היא כי לפני הסכם פשרה בין שני צדדים, אותו יש לכבד, בהיעדר עילת ביטול כדין.
18. לא מצאתי בטיעוני התובע עילת ביטול שכזו;
- אם לא די בכך - לא מצאתי בטיעוני התובע פגם נטען בהתקשרות; לא מצאתי בהם טענה להפרת ההסכם מצד הנתבעת; ולא מצאתי בהם כל פגם אחר שניתן לייחס לנתבעת באופן שיכול להוביל לביטול ההסכם.
- לפיכך, **ניצב התובע בפני חסם מניהול תביעה זו לגופה.**
19. טענת התובע שלפיה גם לאחר פרסום התגובה בעיתון הארץ הוא ממשיך לקבל פניות שאינן לרוחו, שמשקפות אי הבנה של הציבור את מעמדו העיתונאי ופועלו, אינה עילה לביטול ההסכם הפשרה/ויתור. כפי שהוסבר לעיל, אחד ממאפייני הפשרה הוא ויתור; מאפיין נוסף הוא נטילת סיכון מסוים; מאפיין שלישי הוא סופיות. אלה רלוונטיים לענייננו.
- התובע קיבל החלטה מושכלת ביום 28.2.2024, לאחר משא ומתן ממושך, וגם אם בדיעבד החלטתו הסתברה כשגויה מנקודת מבטו ואו אינה מספקת - הוא התחייב בהסכם להימנע מלתבוע את הנתבעת. הגשת התביעה מהווה הפרה של ההסכם.
20. לפני סיום אציין שגם התנהלותו הדיונית של התובע מעוררת קושי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 24-05-32987 ברמן נ' הוצאת עתון הארץ בע"מ

התובע לא צירף לכתב התביעה את מלוא התכתובת בינו לבין גב' אדלמן, ובפרט לא צירף את התכתובות מיום 28.2.2024 בהן הושג הסכם.

אי הצירוף הנ"ל - קל וחומר בהליך דיון מהיר בו בעל דין מצווה לצרף את כל התימוכין לכתב הטענות - יוצר רושם חלקי ביותר (לשון ההמעטה) לפני בית המשפט המעיין בכתב התביעה. אם לא די בכך, ההסכמות בין התובע לגב' אדלמן מטעם הנתבעת גם אינן נזכרות במכתב ב"כ התובע מיום 2.4.2024.

המשמעות הדיונית של הסכם הפשרה/ויתור:

21. דחיית תביעה על הסף אינה סעד הניתן בשגרה אלא במקרים המתאימים בלבד (ראו רע"א 7470/20 Facebook Ireland Limited נ' גל (3.1.2022)).

עם זאת, תקנה 43 לתקנות קובעת כי: **"בית המשפט רשאי לדחות תביעה בכל עת בשל קיומו של מעשה בית דין, התיישנות או מכל נימוק אחר, שלפניו הוא סבור כי ראוי ונכון לדחות את התביעה"** (הדגשה הוספה), ויש לעשות בה שימוש בזהירות המתבקשת בנסיבות המתאימות בלבד.

22. כאשר הוכח, כמפורט לעיל, כי בין הצדדים הסכם בכתב המסיים את כל טענות התובע כלפי הנתבעת (ואחרים); כאשר ההסכם לא בוטל; כאשר חלקה של הנתבעת בהסכם קיים ואחד מרכיבי ההסכם הוא שהתובע לא יגיש תביעה נגד הנתבעת - מצאתי לנכון לעשות שימוש בסמכותי לפי תקנה 43 הנ"ל, כבר בשלב זה, **ולדחות את התביעה על הסף**.

הכל כמובן, מבלי שאביע עמדה לגוף המחלוקת.

23. בהתחשב בשלב הדיוני המוקדם של דחיית התביעה, התובע יישא בהוצאות הנתבעת על הצד המתון בסך של 3,500 ₪.

פטור מתשלום מחצית שניה של האגרה.

ניתנה היום, ב"ב חשוון תשפ"ה, ב13 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 24-05-32987 ברמון נ' הוצאת עתון הארץ בע"מ

רוני שחר, שופט

